

Acudit

Un xiste des darrers que m'han contant, que me recòrdiga, és de tema relacionat amb lo que és sa jubilació, que ara retrassen i ara ja no se jubilen an es seixanta-cinc sinó an es seixanta-set.

Res, que hi havia una coa de gent com d'aquí a allà, esperant esperant per entrar al doctor, an es metge, i ve una senyora més major, treca-treca, treca-treca, trec, i se'n va. I quan va ser davant es portal sa gent comença:

—I aquesta dona s'ha colada! Ei, ei, madona! I no vos penseu que perquè sigueu més major heu d'entrar! Venga, venga, a fer coa!

Agafen aquella dona, l'empenyen, l'empenyen fins a sa coa. Aquella dona, quan va estar a sa coa, se va quedar mirant sa gent. Torna a agafar, torna a passar per davant sa gent, vorera, vorera, devora de sa gent, voltant, voltant, au! Quan tornava a ser davant es portal:

—Ei! Quina poca vergonya! Pareix mentida i no teniu res que fer! I ja deveu tenir es dinar cuit! I, au, venga, madona, cap a sa coa! I no vos penseu que perquè sigueu més gran! Au, au, venga!

I quan la varen haver posada tres vegades, an aquella dona, a sa coa, va tornar a arribar en es portal i va dir:

—Idò jo som es metge i no m'heu deixat entrar. Així que ara vos n'anau tots a ca vostra! Avui no obriré sa consulta!

Col·lectora: Natalia A. Hendriks Sánchez (curs 2013-2014)

Informant: Francisca Sánchez Giménez, 53 anys, Campos